

(Priloga Vrtnu.)

Št. 5. Ljubljana, dné 1. maja 1906. XIV. tečaj.

K Mariji!

Ko pade mrak na tihó polje,
In zvon večerni zabrní,
Odkrij se, potnik, in pomôli:
„Češčena si, Marija ti!“

Vodila ona te je varno
Po težkih potih v mirni stan,
Da truden v njem se odpočil si
In okrepečal za novi dan.

Glej, kolikrat ves onemogel
Marijo prosil si močí,
In nova moč je legla v ude,
Da čvrst do ciljev stopal si!

Zato Mariji Pomočnici
Izroči slednji se večer,
In moč boš našel vsako jutro
In vsak večer boš našel mir.

Aleksij Ivanov.

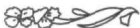

Želja.

Ej, da imam lahna krila,
Kakor lastovička drobna,
Kar poplaval bi v daljave,
V cvetni, južni kraj.

Morda tam ob sinjem morju
Moja sreča se sprehaja,
Pa ne mara v srce moje,
Ker odcvet je maj . . .

Sobjeslav.

Pridnost in lenoba.

§ 5. Delaj v pravem redu.

Večkrat se govori o neki pridnosti, ki pa ni pridnost, marveč bi jo smeli imenovati delavno lenobo. Nekateri ljudje niso sicer brez dela, delajo celo mnogo; a ne delajo tega, kar bi morali delati, ali pa ne delajo o pravem času. Svojih opravil si ne znajo prav razdeliti. Letajo zdaj sem zdaj tja, kakor bi bili brez glave; lote se zdaj tega, zdaj onega; mučijo sebe, ljudi in živali ter pokončavajo orodje. In vendar imajo le malo koristi od svojih zmedenih naporov, ker mnogo zamude, pozabijo, ali pa naredo narobe. Taka nerednost pri opravljenih je podobna uri, ki nima kazala; gre in gre vedno, a nihče ne ve koliko je.

Pravi red pa ni lahka reč. Navadno se človeku najtežje zdi to, kar bi moral delati, in ga bolj veseli le kaj drugega, kaj takega, kar ni zapovedano, kar je prostovoljno in bolj ugaja njegovi naravi.

To slabo nagnenje najbolje premagamo s tem, ako se zgodaj privadimo nekega določenega dnevnega reda. Za vsako imenitno opravilo si odločimo gotovo dobo: ob določeni uri je treba vstati in moliti, če možno, iti k sv. maši; natanko naj se določi čas za posamezna opravila med dnevom. Enako naj se daljša opravila že naprej modro porazdelijo po tednih, mesecih, letnih časih itd.

V tem določevanju naj se pazi zlasti na tele reči:

1. Kar moreš danes storiti, ne odlašaj na jutri; en »danes« je več vreden kot dva »jutri«. Tudi se ne more naprej vedeti, kaj posebnega utegne prinesiti nastopni dan. Sploh je nepotrebno odkladanje jako škodljivo. S tem se opravila namreč le množijo in kopičijo, ker odloženemu delu je treba pridejati še novo nalogo novega dne; dvojno nalogo je pa gotovo težje prevladati nego eno samo. Tudi se rado pozabi, kar se je odložilo. Zato pravi pregovor: Kar se odklada, se rado odloži — za vse-

lej. In res so nekatera odkladanja taka, da se ne dajo nikdar več popraviti. Le pomisli, kolika škoda, ako se je tako zanikarno odložila jako imenitna reč. Mar-sikomu je taka zanikernost že kratila »kredit« in ž njim dobro službo.

Največkrat je nepotrebnega odkladanja kriva res le lenoba, ki se že naprej straši dela, češ, kako bo težko, kako bo dolgotrajno, da ga ne bo mogoče zmagati itd. Ko bi se mesto lenobnega izgovarjanja takoj pogumno lotili dela, bi bilo že skoro storjeno, predno bi se utegnili strašiti! **L e n u h s e n a j p r e j o s m e š i s t e m, k e r n e z n a z a č e t i.**

2. Pri določevanju opravil naj pridejo najprej na vrsto taka, ki so z a p o v e d a n a — stanovske dolžnosti. Potlej še le, če ostaja kaj časa, naj se opravljajo tudi prostovoljna. Ne moremo si namreč misliti izvrstnega človeka, ki bi zanemarjal svoje stanovske dolžnosti. Komu bi bil n. pr. podoben kmet, ki bi zanemarjal obdelovanje zemljišča in svoje gospodarstvo, pa bi se raje pečal z gosposkimi deli? Kakšna potvara bi bil učenec, dijak, ki bi se ukvarjal le z drugimi rečmi, zanemarjal pa učenje in druge zahteve! Kar je bilo (in je) res izvrstnih mož, jih diči v prvi vrsti to, da so vestno in natančno izpolnjevali dolžnosti svojega stanu. Tega se prav lahko prepriča vsakdo, ki pazno čita življenjepise svetnikov in drugih izvrstnih ljudi.

3. Pri prostovoljnih opravkih si najprej izbiraj najimenitnejše in najkoristnejše ter zlasti take, ki so v tesnejši zvezi s tvojimi stanovskimi opravili. Poleg šolskih knjig n. pr. prebiraj še druge, ki obravnavajo šolske predmete natančneje in temeljiteje. Oglej si tvarino šolske knjige že nekoliko naprej, da ti bo potlej tem jasnejša učiteljeva razlaga itd. Slikar naj bi vsekako poprej proučil imenitnejše knjige svoje stroke, predno si morda omisli kako učeno knjigo o matematiki, zvezdoznanstvu itd. Najprej potrebno, potlej koristno in še le potlej prijetno in zabavno.

* * *

Pratika nam izvrstno pojasnuje ta nauk. Tu nam izpričuje že obleka in drugi znaki svetnikov iz raznih stanov, da so se zveličali s tem, ker so natančno izvrševali dolžnosti vsak svojega stanu: sveti papeži, škofje in mašniki, sveti cesarji in kralji; sveti rokodelci, posli in delavci itd. To nam daje nauk, svèt in opomin, da bomo le tako dosegli svoj namen, ako smo vsak po svojem stanu to v popolni meri kar smo: dobri učenci, izvrstni dijaki, pridni posli, poslušni sinovi in hčere, vzgledni gospodarji in gospodinje, vestni uradniki itd., itd.

Dva redna postopača. Neki francoski škof nam pripoveduje to-le: Leta 1887 ali 1888 me je obiskala jako imenitna in spoštovana gospa. Med pogovorom jo vprašam: »Kaj delata vaša sinova, gospa?« (Bilo je to v majniku.) »Moja sinova«, mi odgovori gospa, »imata v spomladi navado, da jahata.« — »In kaj bosta delala poleti?« — »Poleti pojdetaj v morske kopeli.« Vprašam še nadalje: »In v jeseni?« — »V jeseni bosta hodila na lov.« Stavim še končno vprašanje: »In pozimi?« — »Pozimi pa pojdemo v Pariz, da izvršujeta svoje družbinske dolžnosti.« — »Vaša sinova jahata spomladi, se kopljeta poleti v morju, lovita v jeseni in gresta po zimi v Pariz!!! sem vzkliknil na pol resno na pol šaljivo. »Gospa, vaša sinova sta res to, kar jima smemo reči — d v a l e n u h a š t i r i h l e t n i h č a s o v!« Globoko je vzdihnila gospa, kar me je prepričalo, da me razume in da začne tudi misliti na posledice.

Kaj ne, vi mladi čitatelji, pa hočete biti — ravno nasprotno — pridni delavci štirih letnih časov!

Zakaj ni »ribniški« pastir zgodaj vstal? Priden Ribničan je zjutraj zgodaj klical svojega sinka, naj žene krave past. Prične se tak-le dvogovor: »Matevž, oj Matevž!« — »Kaj je?« — »Vstani, da boš gnal krave past!« — »Kakšno vreme je?« — »Čisto jasno.« — »Ali bodo pa šle, šle!« pa je zaspal.

Čez nekaj časa pokliče oče zopet: »Matevž, oj Matevž!« — »Kaj je?« — »Vstani in ženi krave past!« — »Kakšno vreme je?« — »Vse oblačno.« — »Ali bo pa lilo, lilo!« in se je zopet potuhnil.

Oče ga pride klicat še tretjič: »Matevž, oj Matevž!« — »Kaj je?« — »I, vstani, da boš gnal krave past!« — »Kakšno vreme je?« — »Malo je jasno, malo oblačno!« — »Ali bo pa dolg čas, dolg čas!« in zaspi zopet.

Pravijo, da ga je zdaj oče pustil, rekoč: »Naj le spi, morda je revče bolno!« Ali verjamate? Jaz tudi ne; zakaj Ribničan je preveč moder, da bi svojega sina tako neumno učil — odlašati potrebno delo!

Cesarjevič **Ludovik Napoleon** je padel v vojski v južni Afriki. Ravno predno so ga napadli Culukafri, ga je še svaril neki višji častnik, da naj se umakne, naj beži, ker je nevarnost. Cesarjevič odgovori: »O, le še deset minut ostanimo tukaj, da popijemo kavo!« — Ni pa še minilo deset minut, ko jih napade sovražna tolpa; nekaj se jih reši, cesarjeviča pa prebodejo sovražne sulice. Cesarico je tako užalostila nagla smrt ljubljenega sina, da je same žalosti prišla ob pamet. Vedno je ponavljala: »To je bila njegova velika napaka od otroških let. Nikoli ni hotel ob določenem času iti zvečer v posteljo, zjutraj pa ne iz postelje. Vselej je prosil in se dobrikal: »O, le še deset minut!« In če je bil tako zaspan, da ni mogel govoriti, je vzdignil rokice in razklenil deset prstkov, češ, da še deset minut si želi namečka.« — Oj, kako usodepolna je bila ta trmasta nerednost!

Izučilo ga je . . .

Spisal S. S.

Hudo je bil bolan poštarjev Blažek, hudo. Dejali so mu mamica. »Blažek, nikaar se ne hodi kopat, voda je še mrzla; prehladil se boš. Oče so mu pokazali šibo in so rekli: »Blažek, če se greš kopat, bo tále pela.« Blažek se je spomnil, kako je hudo, če pada palica, in je sklenil, da ne gre od doma in se ne gre kopat.

Res bi ne bil šel, ko bi ne bilo na svetu Boštovega Jožka. Ta Jožek je bil ondaj zapeljivec

Blažkov. Imel je samo mater, ki je delala pri ljudeh in ni mogla dosti paziti nanj. Kadar se mu ni ljubilo iti v šolo, je zavil v bližnji gozd, kjer je iztikal za gnezdi, pobijal mladiče in počenjal še druge hudobije. Svojim součencem je nekatero bridko ukrenil. Zato so se ga vsi nekako bali; vsi, razen poštarjevega Blažka. Ta je mnogo občeval ž njim. Pa so dejali mati: »Blažek, nikar ne hodi z Jožkom, ker je hudoben. Bodeš videl, da te bo pripravil v nesrečo, če boš občeval ž njim.« Tako so dejali mati. Skrbelo jih je zelo za svojega otroka. Toda Blažek jih ni poslušal. Še nadalje sta hodila z Jožkom.

Onega dne je torej spravil Jožek Blažka, da sta se šla kopat. Pomislite vendar! Marca meseca kopat se, je nevarno. Kako se človek lahko prehladi!

»To bo prijetno, kopati se,« je mislil Blažek. Zmuznil se je iz hiše ter stekel k vrbi ob potoku. Zmenila sta se namreč z Jožkom, da ga tu počaka.

Blažek je pritekel k vrbi, a Jožka ni bilo nikjer. »Kako je to, da ga ni? Saj mi je vendar rekel, naj pridem sem.«

Kar se nekaj zasmee. Blažek pogleda kvišku in zagleda Jožka na vrbi. »Kje pa si bil toliko časa?« vpraša Jožek Blažka. »Nisem mogel uiti iz hiše prej, ker so mati pazili name. Povedal sem jim, da se grem kopat, pa so bili hudi in so rekli, da se ne smem ganiti iz hiše. Oče so mi pa še palico pokazali«, je pripovedoval Blažek.

»Ti si strahopetec, Blažek! Kdo ti je pa rekel, da moraš povedati materi, kam greš. Tiho bi bil, pa bi bilo dobro«, ga pouči Jožek.

»Sedaj pa le brž v vodo«, reče Jožek. Pa začne lezti z drevesa. Brž se slečeta in poskačeta v potok. Nič kaj prijetno ni bilo Blažku v vodi. Vroč je bil, pa je šel v vodo! To ni dobrih posledic. Blažka je jelo zebsti, da se je ves tresel. Hotel je iz vode, da bi se oblekel. Pa je bil že Jožek zraven. »Kaj greš že iz vode? Kaj ni prijetno? Pogledaj, kako znam že jaz plavati! Tudi tebe naučim, če hočeš«, je začel.

»Mene tako zebe, moram iti vun, če ne, se prehladim.« — »E, kaj se boš prehladil, saj se jaz tudi

ne prehladim. Ne bodi šalobarda!« — Neumni Blažek je ostal v vodi. Mislil si je: »Zakaj bi se moral ravno jaz prehladiti, če se Jožek ne!«

Kar se mu začno noge tresti, slabo mu je prihajalo in na čelo mu stopijo znojne kaplje. Komaj še zleze iz vode in se napravi. Počasi odide proti domu. Jožek, hudobnež, se mu je pa smejal. Tak prijatelj je bil ta Jožek.

Ko je prišel Blažek domov, so se ga kar vstrašili, tako je bil blede. Dejali so ga v posteljo in ga dobro zavili v odejo.

Ležal je Blažek v postelji en dan, ležal en teden, ležal en mesec, pa še ni bilo dobro. Dobil je pljučnico. Sama kost in koža ga je bila. »Kako bi bil priden, če bi ozdravel! Nič več bi ne hodil z Jožkom, nič več!« si je govoril sam s seboj v bolezni.

Ko ga je ljubi maj po dolgem času dvignil iz postelje, Blažek ni prelomil obljube. Z Jožkom se ni pečal več. Izučilo ga je do dobra.

Pri Oreharjevem stricu.

Veselje jih je bilo gledati, Oreharjevega strica, kadar so se kretali v svoji delavnici. Zdaj so imeli opraviti z obličem, da se je snulo iz njega oblanje kot pri telegrafu na pošti papirnati pas. Pa so vzeli zopet v roke žago, pa dleto, pa šestilo, pa sveder ali kako strguljo. In kako jim je šlo izpod rok! Nikamor niso posegli brez namena. Za nas, ki smo jih mnogokrat opazovali, še skoro vedeli niso, tako so bili zaverovani v svoje delo.

No, včasih so nas pa tudi takisto pogledali, če nismo bili mirni in tihi — —

»Vuui ali pa mir!« tako so dejali, in zaleglo je za dalj časa. Bili smo radi pri stricu in zato smo radi mirovali, seveda, dokler nismo pozabili stričevih besedi.

Saj je bilo pa tudi prijetno pri stricu. Že glédati jih je bilo lepo, kako so se ročno sukali pri delu. Pa ne samo to; tuinsem je padlo od njihovega dela tudi kaj na tla, kar je bilo neizmerne vrednosti za nas otročaje. Tu se je izvil iz obliča lep, tenak in širok lesen trak.

»Ta bo moj!« — »Ta bo moj!« se je oglasil zdaj ta, zdaj oni.

»Pst! Kaj sem rekel?«

In zopet je bil mir. Dolge oblanice pa smo si zavezavali okrog čela in glave in dejali, da si vežemo birmo.

Pa je zopet odletel konec deske. Tudi ta je bil naš. Pa se je zatočilo okroglo kolesce izpod stričeve mojsterske roke. Bilo je naše, kar je priletelo na tla. Pa so vrgli sami trioglato deščico v sredo med nas. Bilo je vedno kaj novega in igrač vedno dovolj.

Koliko smo imeli pa tudi opravila! Tu sta dva stavila hišo, tam dva druga stolp, tretji se je ukvarjal z vozom, zopet drugi so se motili z drugačnim delom. Zadovoljno so nas pogledali stric in še prevrtali so komu kako kolesce v sredi, ako niso imeli ravno nujnega dela in kako deščico so posneli z obličem, ako se ni dobro skladala v stavbo.

Ej, dobro smo se imeli pri Oreharjevem stricu, in navadno nas je šele južina ali večerja spravila iz priljubljene delavnice.

O nedolžni otrok, s kako malovrednimi rečmi je zadovoljen! Kako srečen je, če ima skromno igračico, žalosten, če jo izgubi! Kako vtopljen je v igro z neznatnimi stvarmi! Pozabi na vse, kar se godi okrog njega, pozabi na dom, pozabi na očeta, na mater, na vse. Še le večer ga spomni, čigav je.

Pa kaj majhen otrok, ali ni mnogo odrastlih, ki so docela zatopljeni v zemljo, v denar, blago in les. V igri s temi minljivimi stvarmi pozabijo popolno na svoj dom v nebesih, na svojega nebeškega Očeta. Šele ko se stemni pred očmi večer življenja, se hipoma spomnijo, kje so doma, čigavi so. Da bi le ne izgrešili v temi pota v svoj nebeški dom ti — veliki otroci!

Da tudi vam, mali čitatelji ne bo treba kdaj očitati kaj enakega, privadite se zgodaj tudi že med igranjem — proti nebu gostokrat obračati oči in srce, vse delati z dobrim namenom, v slavo božjo.

F. G.

Prišla je pomlad!

Tihho, neopažano je ovijal polmrak hribe in doline v temno haljo. Sem od juga je pihala močna sapa, in v obilih solzah se je topil pozni, rjavkasti sneg. Po nebu so se podili oblaki, tam črnosivi, tu pepelnate barve, v divjem diru so se podili naprej.

V temni sobici se je prebudil bolnik, sedemletni Jožko. Začudeno in napol zaspano je pogledal okrog sebe, posegel z omahujočo roko v razmršene lase in se s topim pogledom ustavil na stari, začrneli podobi, ki je resno in molče gledala nanj. Počasi je bolnik potegnil roko nazaj in jo leno položil na odejo. Še enkrat se je z zaspanim pogledom ozrl po sobi, nerazumljivo pomajal z glavo in polagoma spuščal trepalnice na velike črne oči. Zahotelo se mu je spanja . . .

Vendar ni hotel priti blagodejni spanec. Jožko je potegnil odejo čez ušesa, pa zastonj. Bolj ko je želel in hrepenel po spanju, bolj se mu je umikalo.

Zopet je pogledal Jožko po sobi in bilo ga je skoro strah. Vedno gostejši mrak se je spuščal na zemljo, resnim korakom se je bližala noč in molče je zavila hribe in doline v neprodirno temino.

Tesno je bilo Jožku pri srcu. Bleda ustnice so se mu počasi stisnile in zopet raztegnile, iz očesa pa so mu pritekale debele solze, in pridušeno je zaihtel . .

»Mamica!« Vse tiho kakor v grobu. Jožku je bilo čimdalje mučnejše pri srcu.

»Mamica!«

Počasi, brezšumno so se odprla vrata. Bled, svetlobni trak je zasijal v sobo, in lahkih korakov so pristopili mati k Jožkovi postelji.

Ljubeče, skrbno se je nagnilo nagubano lice nad Jožkom, in počasi so položili mati velo roko na Jožkovo glavo.

»Kaj pa je, Jožko?« so ga vprašali s skrbnim glasom.

»Mama, tako me je strah«, s slabotnim glasom odgovori Jožko.

»Počakaj, prinesem luč«. Za trenutek so izgini-
nili mati iz sobe in prinesli luč. Bledi svetlobni tra-
kovi so pregnali temno noč in razsvetlili izbo.

Mati so pristavili k Jožkovi postelji stol in sedli.

»Ali te še kaj boli?« so ga vprašali.

»Nič več, mamica. Ali sem bil dolgo bolan?«

»Jutri bo teden, kar si legel.«

»Pa sem bil zelo bolan?«

»Zelo, zelo!« so se nasmehnili mati. »Le zahvali
se nebeški Materi Mariji, da ti je pri ljubem Bogu
izprosila zdravja.«

Nekaj časa sta oba molčala. Tiho je bilo v sobi
in le enakomerni »tiktak« stenske ure je motil tišino.

»Ah, mamica, vi ne veste, kako lepe sanje sem
imel!« se spomni Jožek.

»Kaj pa se ti je sanjalo?« vprašajo mati.

»Veste, zdelo se mi je, da sem na velikem trav-
niku. Visoko gori na nebu je sijalo solnce in ogre-
valo s toplimi žarki zemljo. Na travniku pa je cve-
telo sto in sto cvetic, in ptički so letali po zraku in
prepevali pesmice. Ah, kako lepo je bilo! Mamica,
ali bo tudi naš travnik kdaj tako lep?«

Živo je uprl Jožko svoje črne oči v mater.

Mati so se nasmehnili in so dejali: »Le potrpi,
Jožko! Že jemlje zima slovo in kmalu bo zopet tu
lepa pomlad. In tedaj bo tudi na našem travniku
tako lepo, kakor se je tebi sanjalo.«

»Potem pa pohitim zopet na prosto, kaj ne,
mamica? Trgal bom cvetke in z najlepšimi okrasim
Marijino podobo.«

»Toda mene moraš tudi bolj ubogati, kakor do-
slej«, pripomnijo mati. »Glej, po neposlušnosti si
zbolel. Kolikokrat sem te svarila: ne hodi v sneg,
— a nisi maral, dokler nisi nevarno obolel.«

»Mamica, odpustite! Nikdar več vas ne bom
žalil.« S solznimi očmi je pogledal Jožko v mater.

»Le rad ubogaj, in imela te bova oba rada: jaz
in oče. Pa tudi ljubi Bog v nebesih«, so ga tolažili
mati in ga ljubeznivo pogladili po laseh.

Še nekoliko dni je ostal Jožko v postelji. Zdravje se mu je vidno vračalo. Raztajal pa je med tem časom tudi jug skoro ves sneg. Le tuptam so se žalostno držali zadnji ledeni ostanki.

Zopet je sijalo zlato solnce in pošiljalo blagodejne žarke na zemljo. Že so se prikazovale rumenkaste trobentice in beli zvončki. Bojazljivo je pomolil iz zemlje svojo rdečkasto glavico pomladanski žefran, in v gozdu so se razcvele ljubke mačice. S hitrimi koraki je zbežala mrzla zima, vsa narava je pa vstala k novemu življenju. Prišla je pomlad!

In stopili so mati k Jožku in mu veselo dejali: »Glej, Jožko, prišla je ljuba pomlad. Sedaj pa le pojdi na prosto. Naberi pomladanskih cvetic in okraši z njimi Marijino podobo, pa se zahvali Materi božji za veliko dobroto, da ti je izprosila ljubo zdravje!«

Oblekli so Jožka v gorko obleko in po dolgem času je deček zopet dihal čisti, pomladanski zrak. Čilih korakov je korakal čez polje. Nabral je zgodnjih pomladanskih cvetic in je z njimi okrasil Marijino znamenje za vasjo. S prisrčnimi besedami se je božji Materi zahvalil za ljubo zdravje. Poslej je doma in v šoli pol rajši ubogal. Izmodrila ga je bolezen.

Ognjestav.

Najhujša kazen.

lipnikarjev Jožek je zelo vesel pritekkel iz šole. Položil je knjige na polico, pa hajdi vun na prosto! Saj je danes tako lep dan, prvi po dolgi pusti zimi.

Ko je pa tekkel po veži mimo kuhinje, so mu zaklicali mati v kuhinji: »Jožek, ne hodi od doma! Pazi na Ivanko! Če se zbudi, jo zazibaj in pa malo pogovori z njo, da ne bo jokala. Jaz moram v malin vprašat, če je že zmleto, da bo pojutranjem peka.«

Tako so govorili mati, Jožek se je pa razžalostil. Umevno je, da mu ni moglo biti prijetno, prvi pomladni dan presedeti doma v sobi. Prišlo mu je, kakor da bi opravičeno ugovarjal. A premagal se je in tiho odšel v sobo. Sedel je poleg zibelke, vzel v roke spise Krištofa Šmida in pričel čitati. Ali kar nič mu ni hotelo iti. Vedno mu je nagajala vesela družba solnčnih žarkov, ki so skakali in plesali po tleh, kot bi se igrali. Včasih se je kak predrzen žarek prikradel celo na Jožkovo knjigo in tam razposajeno poskočil, kot bi se hotel rogati dečku, da tako mirno sedi v pustih sobi, češ: »Glej mene, kako prosto veselo skačem, kakor hočem.«

Jožek ni mogel več prestat v miru. Pustil je knjigo in šel skozi okno gledat v prosto naravo. Kako lepo je bilo zunaj! Vse se je veselilo, da je konec zimskega kraljestva. Vse se je radostno kopal v zlatih solnčnih žarkih, ki so po tako dolgem času zopet dobili svojo blagodejno moč. Ščinkovci so že črlinkali okrog hiš in posedali po zidovju in drevju, ki se je nevoljno otresalo zadnjih ostankov dolgotrajnega sneženega bremena. Le sneg se je jokal. Saj mu je bilo tako prijetno pri nas, ko je vso dolgo zimo počival na naših poljih in travnikih; sedaj pa se mora izpremeniti v vodo, ki nima nikjer na svetu miru.

Glej kapelico, tam ob poti, kako se tudi žalosti! Ni ga dobrega človeka, da bi okrasil podobo Matere božje, ki kraljuje v njej. Pa jutri je ravno praznik Marijinega oznanenja — —

»Kaj, ko bi stopil gor pod Zalog, gotovo bi se že dobilo kaj zvončkov in trobentic? Ivanka spi in sanja o angelcih — pa saj bom kmalu nazaj!«

Ta misel je šinila Jožku v glavo. Vzame klobuk, in brž, brž je bil gori pod Zalogom. Res! Ena trobentica se mu že tako prijazno nasmehne, da se mu zdi škoda utrgati. Takoj dalje pa mu prikima napol razcvel zvonček, kot bi hotel reči: »Če je za Marijo, grem rad! Le utrgaj me!« Jožek utrga trobentico in zvonček in počasi nabere še nekaj drugih nežnih pomladnih hčerk.

Pri nabiranju se je pa Jožek zamudil. Treba je bilo vsak cvet iskati, ker trata še ni bila tako nagosto posejana s cveti, kakor božična potica s sladkimi rozinami. Ko je Jožek nabral droben šopek, je pohitel z njim h kapelici in je okrasil podobo s prvim cvetjem, kakor je najbolje vedel in znal. Vselej, kadar je tako okrasil Marijino podobo, se mu je zdelo, da ga Mati božja gleda tako prijazno in ljubeznivo, kakor ne more najboljša zemeljska mati. Toda danes — danes — kaj je to? Ali sanja? Marijin pogled je žalosten, očitajoč, karajoč! Hipoma mu je bilo jasno! Stisnilo mu je krčevito srce in zajokal bi bil . . . Pobral bi cvetice iz kapelice in vrgel bi jih proč . . . Takih cvetk, ki jih je nabrala nepokorščina, Marija ne mara!

Potr in zbezan je odhitel domov. Ivanka je spala, kakor prej. Pravkar se je nasmehnila v spanju. Gotovo se ji je sanjalo, da se igra z angelci v nebesih.

Mati so se kmalu vrnili z moko iz mlina. Jožek jim je vse povedal in jih prosil odpuščanja. Mati so mu radi odpustili, ker so videli, da je Jožku žal. Še veseli so bili, da ga je Marija huje kaznovala z enim samim pogledom, kot bi ga mogli oni z najboljšo leskovko. Dovolili so mu pa tudi, da je smel iti še enkrat nabirat rožic za Marijo. Dobil jih je več kot prej in sveta Devica jih je z veseljem sprejela. Ljubeznivo je gledala nanj, ko jih je vtikal v porcelanasto posodico na njenem oltarju.

Jaroslav

Raztreseni Stanko.

Uči se, uči,
Stanko, lepo,
Da kdaj iz tebe
Prida kaj bo.

Stanko, boš videl
Kaj boš dobil,
Če se ne bodeš
Pridno učil.

Kaj pač kot ptiček
Vedno žvrgljáš,
Kadar pred sabo
Knjigo imaš.

Ptičke zletijo
Kakor na mig —
Ti pa boš čutil:
Šviga, švig, švig — — —

Maksimov.

Vesele deklice.

Andante.

P. Angelik Hribar.

1. A, a, a, Nam le - pa pes-mi-
2. E, e, e, Smo prid-ne de-kli-
3. I, i, i, Oj, vse se ve-se-
4. O, o, o, O - zri-mo se v ne-
5. U, u, u, Le - pó je bi - ti

ca Pri - ha-ja iz sr - ca. A, a,
ce, Ki ra-de se u - čé. E, e,
li, O - troške pridno - sti. I, i,
bó, Tam lep-še še po - jó. O, o,
tú, Ni - kar še ne do - mú! U, u,

a le - pa pes mi - ça.
e pri dne de-kli - ce
i vse se ve-se - li. 6. A, e, i, o,
o lep-še tam po - jó
u, Zdaj še ne do - mu!

u, Le - pó za-res je tu, A mo-ra mo do-

mú. A, e, i, o, u, Mo - ra mo do - mú!

Dedova povest.

Snoči ded je k peči sel,
Pipo si med ustni del,
Pa nabasal jo, zažgal,
To mi pripovedoval:

„Bog nam luno vstvaril je,
Z lučjo jo obdaril je,
Kar se dá: lepó, svetló,
Kakor solnčece samó.
Pa napuh je že tedaj
Se šopiril kot sedaj.
Luni se zazdi takó:
Lice mi je prebledó,
Kakor roža cvela bi,
Bolj kot solnce rdela bi.

Toda Bog za njen napuh
Bil je čisto, čisto gluh.
Lunica se razsrdi,
V srdu to izgovori:
„Oj, saj tudi brez Boga
Še še kaj doseči dá!“

— — — — —
V hipu luna obledi,
Obledi in otemni.
Taka še današnje dni
Sije le ponoči nam,
Ker bledosti jo je sram.
Zlato solnce pa odtlej
Še svetlejše je kot prej.“

Janko Polák.

Rebus.¹⁾

(Priobčil *Internus*.)

Š

¹⁾ Olajšava: Ta rebus se reši na sličen način kot zadnji, seveda s potrebno premembo.